

Disputatio medica inauguralis de catalepsi

<https://hdl.handle.net/1874/343811>

DISPUTATIO MEDICA
 INAUGURALIS,
 DE
CATALEPSI,

QUAM

AUSPICE DEO OPT. MAX.

Auctoritate Magnifici D. Rectoris,

M. GERARDI de VRIES,

Philosophiæ Doctoris, ejusdemque Facultatis in Illustri
 Academia Ultrajectinâ Professoris Ordinarii,

NEC NON

*Amplissimi Senatus Academici Consensu, Nobilissimaque
 Facultatis MEDICÆ Decreto,*

PRO GRADU DOCTORATUS

Summisque in MEDICINA Honoribus & Privilegiis ritè
 & legitimè consequendis,

Publico examini subicit

ADOLPHUS DIETERICUS SCHRÖDTER, Hamburgens.

Ad diem 24. Octobris, horis locoque solitis.

TRAJECTI ad RHENUM,

Ex Officinâ FRANCISCI HALMA, Academiæ
 Typographi, clō lōc xcii.

V I R O

*Excellentissimo Nobilissimo,
atque Experientissimo*

Dno. Dno.

**CHRISTOPHORO
SCHRÖDTERO.**

Sereniff. Ducis Megapolit.
Gustrov. Consiliario atque
Archiatro.

Parenti suo summe devenerando

Dissert. hanc Inauguralem

D. D. D.

AUCTOR.

J. N. I.

PROOEMIUM.

Non inter vulgares atque quotidie in Praxi obvios affectus est, quem in præsens nobis enodandum suscepimus: Permulti enim Medici, quamvis Praxi totam dedere vitam, nullum tamen ejusdem Exemplum se vidisse profitentur lubentissime. Quidam unicum oculis atque admirationi illorum sese obtulisse, scriptis tradiderunt. Perpauci plura se expertos esse gloriari possunt. Plurimi aliorum fide freti, ea quæ alii vel falsa vel fabulis aucta reliquerunt, suis incorporarunt scriptis, imo oculatos se profiteri testes haud erubuerunt. Nonnulla tamen ab Auctoribus ἀξιωματικῶν, tam ex veterum quam modernorum classe, scriptis mandata, posteritati que relicta sunt exempla, lectorem in similem fere stuporem abripientia. Inter Observationum Medicinalium scriptores in compendio quasi quamplurimas à veteribus catalepticorum historias relictas, nobis sistit Joh. Schenckius in Obs. Med. lib. 1. p. 60. seqq. Nostro verò seculo in annotandis iisdem præprimis operam contulere Tulpius in Obs. Med. Lib. 1. Cap. 22. p. 45. Benediçt. Silvaticus in Conf. & Respons. Med. Cent. 1. Conf. 76. p. 130. it. Cent. iv. Conf.

7. p. 476. Fernelius trium Gallix Regum Archiater *duo catalepticorum Exempla enumerat* Lib. v. de Part. Morb. & Sympt. Cap. 2. Fr. de le Boe Sylvius in Prax. Med. Lib. iv. Cap. 24. Joh. Mich. Fehr. in Ephem. Med. Phys. Decur. 11, Ann. 1. Obs. 1. p. 2. Chr. Franc. Paullinus in Ephem. Med. Phys. Append. ad Decur. iv. Ann. v. Obs. 11. p. 6. & Obs. 28. pag. 19. Joh. Dolæus in Encycl. Med. Theor. Pract. Lib. 1. Cap. 7. p. 96. Illustris Wedelius *Fautor ac Præceptor noster ad cineres usque colendus*, in Dissertatione ante biennium de Catalepsi habita, duarum mulierum catalepticarum facit mentionem. Quibus denique addimus illud à Parente nostro summe Venerando, cum ante 27 Annos in itinere occupatus Patavii degeret, observatum, cujus posthac pluribus mentionem faciemus. Recte itaque Henricus ab Heer, tanquam inania verba, & magna jactantix signum illud Nollentis, Medici cujusdam ipsi coetanei, responsum proclamat, qui cum ab ipso ad Monachum quendam catalepticum vocaretur, rogatus, num similem casum aliquando vidisset? plus millies respondit; cum pergeret ubinam? Romæ, dixit. Ad quod ille rectè retulit, O te infelicem in veriverbio! non puto mille fuisse Catalepticos, ex quo morborum terris incubuit cohors, Galenus, Fernelius, Platerus, Dodonæus unum duosve viderunt, apud alios plerosque altum de iis silentium est, neque verisimile videtur, tam raram rem si vidissent, tacituros fuisse. Huic Morbo explicando cum sequentes destinatae sint paginae, divinum Numen invocamus supplices, velit hæc nostra studia in sui gloriam proximique emolumentum dirigere.

DISPUTATIO MEDICA

IN A U G U R A L I S,

D E

C A T A L E P S I.

T H E S I S. I.

Antiquitatis laude celebre est illud *Galen* *lib. 1. περὶ πράξεων. Cap. 7. p. m. 65.* Χρὴ πρότερον ὑπὲρ τῶν ὀνομάτων διελέσθαι, ἢ ἐμπιπτεῖν ἐξ ἀνάγκης μετὰ λόγων, εἰς τὴν ἐφεξῆς λόγον. Oportet prius de nominibus discernere, quæ incident necessario in habendo nobis sermone. Hoc & nos considerantes, priusquam ad realem Affectus nostri considerationem perveniamus, præmittemus illa, quæ nominis explicationi inservire poterunt. Denominationis autem explicatio ex Græco verbo καταλαμβάνειν est petenda, quod latinis deprehendere, offendere, audit & componitur ex præpositione κατὰ, quæ in compositione ut plurimum habitudinem quandam affert, & verbo λαμβάνειν, capere, accipere, præhendere, afficere; qua voce, tam ratione repentinæ invasionis, quam constantis & firmæ permanentionis, ab antiquitate appellatus videtur esse.

I I.

Non autem solus hic, cui nostra in præsens fumant altaria, affectus hoc sibi nomen vendicat, sed si alios quoque auctores non Medicos evolvimus, & illos in suum id convertisse usum invenimus passim. Sic pro firma rei cujusdam in mente perceptione sive comprehensione Metaphorice adhibetur passim, ut dicit *Arist. lib. 1. de Morib. ad Nicomach. συσῆμα ἐστὶ ἐν καταλήψεων ἐγγεγραμμένων πρὸς τὸ τέλος εὐχρηστον ἢ ἐν τῷ βίῳ* i. e. artem constare ex perceptionibus consentientibus ad finem utilem vitæ. Et *Lucianus de sect. Philos.* loquens de Stoica ita inquit ἐν καταλήψει ἐπέτι ἐφείνελο, i. e. nunquam eandem adipiscendi spes fuit. Sic quoque *Cicero 4. Acad. Quæst. 99.* inquit, cogitationes, vel si hæc verba aut minus placent, aut minus intelli-

guntur, κατὰ λήψεις appellemus licet. Dein Musci quoque quando concentum explorant, comprehensionem & pulsationem chordarum κατὰ λήψιν vocant, ut annotatum ex schola Aristophanis ita dicentis, κατὰ λήψιν εἰώτασιν οἱ μουσικοὶ λέγουσιν ἐπαιδᾶν πλῆξαντες τοῖς σακίλοις ἢ τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς, κατὰ λαβῶσι καὶ ἀποτέίνωσι τὸ φθόγγον. Sed hæc extra forum medicum vocis hujus acceptio. In eodem verò nec una accipitur ratione, sed interdum late, interdum stricte. Ratione primi modi sumitur apud Hippocratem lib. περὶ ἰατρῶν. VII. n. 8. p. m. 49. pro sanguinis in vasis interceptione, quando dicitur, τὰς δὲ ὅττι τὸ βρογχίων φλέβας τῆσι κατὰ λήψεσιν χρὴ φυλάσσειν: item de κατὰ λήψι πνεύματος, cohibitione spiritus Galenus lib. 2. de Sanitate tuend. c. 12. mentionem facit. Pro Urinæ & sanguinis interceptione usurpatur vox κατὰ λήψιν apud Hipp. lib. 2. ἐπιδημίων Sect. 111. no. 75. p. m. 700. Pro Affectu illo ex Lethargo & Phrenitide juncto, Græcis τυφωμανία dicto adhibetur ab Aetio l. VI. cap. 4. Pro Comate Vigili à Paulo Aegineta l. III. cap. 6. Stricte tandem sequitur, & propria magis vocis hujus acceptio, quæ nostra est, dum certum quandam eadem denotamus morbum, non nostro tantum ævo sed præcis jam temporibus κατὰ λήψιν vocatum. Vid. Galen. lib. IV. de locis affect. Paulum Aeginet. lib. III. cap. 6. II. Joh. Gorrbæi Definitiones Med. p. 297.

III.

Non unicam autem Medicorum scripta evolventes Affectus hujus denominationem invenimus, sed ut sæpius, præsertim in Medicina fieri solet, variis appellationibus sese delectarunt auctores. Inter has autem ex Græcis vulgatissima est κατὰ λήψιν, five κατὰ λήψιν, quæ utitur Galen. lib. III. de loc. Aff. cap. 5. præterea ἀφρονία Diocli ἀνασθία Antigeni audit. Composito nomine ἀγρυπνον κώμα à Galeno vocatur passim, quamvis alias distincti affectus sint Catalepsis & Coma vigilans. Per Periphrasin, τὸ φλιβῶν καὶ πνευμάτων ἀποληψις vocatur à Coo. A latinis exprimitur vocibus Interceptionis, Cohibitionis, Præhensionis, Congelationis, Morbi Attoniti: it. ab effectu Stupor vigilans dicitur. Germanis voce satis generali die Sinnnehmung audit ut aliarum gentium voces, quibus Affectum nostrum exprimere solent, taceamus.

IV.

Sed fracto jam cortice, ipsum quoque degustabimus nucleum, quod ad obtinendum, non in colligendis multis Auctorum definitionibus occupati erimus, sed qui harum varietate delectatur ablegamus

gamus ad *Gorrhæi Definit. Med. p. 297. & 302. Galen. 1v. de loc. Aff. 2. Joh. Bapt. Silvæ. Histor. Med. Gal. viii. p. 56. Joh. Guimth. Andernaci de Med. Vet. & Nov. Comment. 1. Dial. 8. p. 586. Donat. Ant. ab Altomari de Medend. Hum. corp. malis cap. 1v. p. 120. Joh. Jac. Weckeri Syntax. Med. l. 11. part. 2. p. 387.* ut alios quam plurimos, tam veteris quam novæ scholæ Medicos taceamus, qui cuncti ferè rem eandem diversis tantummodo depinxere coloribus. Nobis jam ita placet hunc Morbum Catalepticum describere in genere. Quod sit Sensuum motuumque voluntariorum præceps cessatio, qua correptus, attoniti instar, rigidus per totum paroxysmi decursum, eandem omnium corporis partium figuram, quam eodem invasionis momento habebat, servat: supersitite Respiratione & Pulsu.

V.

Hac posita Affectus nostri descriptione necessarium quoque erit de differentiis ejusdem nos esse sollicitos, partim ut eo certiores dein in Diagnosi simus, partim, ut aliorum, clarissimorum etiam quorundam auctorum error pateat, qui cum cognatis eundem affectibus sæpius confuderunt. Hoc ut eo facilius obtineamus, nostro quidem judicio non errabimus si duplex ejusdem differentiarum constituiamus genus. Alterum à cognatis affectibus, alterum inter se. Prioris ratione maxime ipsi cognatam deprehendimus, primo Convulsionem universalem, quæ præsertim ratione figuræ externæ, facile fallere medicum in Diagnosi posset: hoc tamen ratione invasionis observandum est discrimen, quod illa correptus æger, cum retineat corporis situm, quem muscoli, motu voluntario gaudentes, mentisque imperio obedientes casu eodem invasionis momento capiebant: Hac verò post spasmodicos ut plurimum ac convulsivos motus prægressos corripiatur, in quibus non voluntario & naturali, sed involuntario ac p. n. motu muscoli gaudent, dum hi pro vario ac impetuoso spirituum animalium, non ex mentis imperio, sed proprio nutu, influxu, modo huc modo illuc rapiuntur. Alter Affectus est Coma vigil, à quo haud difficulter quoque discernitur, præterquam enim quod membrorum rigor hic absit, facile quoque ab eodem excitatur æger, quamvis statim in somnum iterum incidat. Multa quoque cum affectu nostro communia habet Apoplexia: Sensu enim motibusque voluntariis in eadem æque ac in hac privatus jacet æger; ab oculato tamen Medico, facile ejusdem à nostro differentia agnosceretur, dum præter invasionis celeritatem,

contrario

contrario plane in illo spiritus animales afficiantur modo. In Apoplexia enim eorundem à centro ad peripheriam egressus, in Catalepsi verò eorundem à peripheria ad centrum regressus, in utraque mentis in eisdem dominium impeditur. Prius membrorum flacciditas, posterius eorundem rigor prodit. Quare nec erroris incusandus erit ille, qui Catalepsin inversam dicit apoplexiam. Convenit quoque in multis cum Ecstasi, imò vulgo cum eadem confunditur, quod elegans in *Obs. Med. Schenckii lib. 1. p. 60.* annotatum exemplum Sacerdotis probat, hic enim cum in sic dicto Misiæ sacrificio consueto manus elevans, Catalepsi corripere, vulgus divini quid subesse, Sacerdotem nempe in Ecstasin rapi, atque cum Deo colloqui existimabat. Diversi tamen & hi sunt affectus. In hoc enim mens in certo quodam, acie sua incomprehensibili objecto, ut plurimum divino considerando est occupata, ut ita actionibus, sibi ex unionis cum corpore lege incumbentibus minus præesse possit: & quamvis corporis partes, eundem sæpe servant situm, nullus tamen adest earum rigor, imò sæpe hac correptiloquuntur, sed solum de unico illo, quod jam meditantur objecto. Imò ut plurimum divini quid his subesse solet. Catalepticis denique haud ab similes tam ratione figuræ quam rigoris partium, Fulmine icti, his tamen præter sensus & motus voluntarios, ipsa quoque respiratio, pulsusque pereunt sicque mors adest, illis ut plurimum per breve temporis spatium ad se redeuntibus, sanisque iterum existentibus.

V I.

Ad secundum jam differentiarum genus devolvimur. Inter se autem hic affectus non nisi gradu distinguitur, in aliis enim præter externorum membrorum omnium rigorem, nullum sensationis advertitur signum, quale exemplum in Monacho quodam capucini ordinis annotavit *Henricus ab Heer in Observ. rar. 3. p. m. 38.* In aliis visus, imò auditus quoque illæsi manserunt, quamvis ob musculorum motum interceptum eorundem organorum rigor adfuerit, id quod paroxysmo desinente, ex illorum relatione licuit colligere. Cujus generis historiam habet *Galenus in Comment. 2. in 1. Prorrhet. Hipp. Cap. 56.* qui de discipulorum suorum quodam refert, quod post paroxysmum, omnia se vidisse atque audisse in eodem narraverit. In aliis sensus omnis perit, rigor tamen in minori gradu observatur, propulsi ad passus aliquot ambulant, imò deglutitio, quæ motuum voluntariorum species est, integra manet.

net. Ut se expertum esse *Fernelius in Tract. de Part. Morb. & Symp. Lib. v. c. 2. asserit.*

V I I.

Delineatis hisce, de subjecto, sive Parte primario affecta inquirendo solliciti sumus necesse est. Cerebrum ejusque incolas primario affici, vel rei medicæ imperitus concludit facile; quinam verò ex iisdem afficiatur primario, magna inter Medicinæ proceres fovetur disceptatio. Mentem ipsam, ejusque facultatem imaginatricem, non exclusis tamen aliis ejusdem potentiis, primarium Catalepticos subjectum cum Galeno tota ferè venditavit veneranda antiquitas. Ast eandem ἀπαθὴν esse, ac potius compati, quam pati, ob arctissimum nempe cum corpore nexum, tot jam probatum argumentis est, ut superfluum foret eadem novis cumulare. Videri autem eadem possunt latius deducta apud *B. Waldschmidt. in colleg. ad Timæi Cas. Med. habito p. 698. seq. Excell. Wed. in Pathol. Med. Dogmat. Sect. 1. Cap. 11, p. 21. Renat. des Cartes in Tract. de Passon. Anime in init. it. Bapt. ab Helmont. Tract. Demens Idea. p. m. 205. Præter hos quidam cum Bened. Silvatico in Consil. & Respons. Med. Cent. 1. Cap. LXXVI. p. 130. ventriculos cerebri partem affectam constituere contendunt. Aliis membranofam spinalis medullæ substantiam pro subjecto agnoscere placet. Insignis ille Philosophus *Renatus des Cartes* glandulam pinealem, (quam variis probabilibus potius quam apodicticis ratiociniis mentis sedem esse comprobare studet *Tract. de Pass. Anim. part. 1. Art. 32. & de Hom. passim*) pro parte principaliter affecta habet. Quam quidem ingeniosissimi hujus viri sententiam refutare non est hujus nec loci nec scopi.*

V I I I.

Extra cerebrum autem divagantur quoque auctorum quidam, & alias corporis partes accusare tanquam mali hujus domicilium volunt. Inter quos imprimis *Helmontius Tract. Jus Duumvotatus* occupatus valde est in demonstrando, uti soporosos affectus, ita & hunc primarium in stomacho habere sedem; sed argumentorum in hunc finem adductorum consequentias facile destruere poterit is, qui mentis acie easdem perpendet. Quamvis enim hoc ipsi ambabus largiamur manibus, cerebrum non semper per essentiam, sed sæpissime etiam per consensum in hujus generis morbis affici, tamen ex fonte ad sedem concludere non licebit. Hæc enim si
B valeret

valeret argumentatio, Proh ! quot haberemus Catalepticos. *Fonsec* tandem cor eligit, hoc enim spirituum mentisque domicilium putavit. Quam tamen sententiam citasse sufficit.

I X.

At cum satis jam in recensendis aliorum sententiis occupati fuerimus, nostram quoque ut exponamus necessitatis est. Ad melius autem percipiendam hanc doctrinam, distinguimus illud in subjectum ratione causæ radicalis, & ratione symptomatum. Mentis sedem in qua sentire, percipere, meminisse, imaginari suasque functiones exercere comperitur, seu sensorium commune pro primario ratione causæ radicalis affectus hujus domicilio habere, hac adducimur ratione, quod videamus mentis cum corpore commercium pro majori vel minori mali hujus gradu, plus minusve esse interceptum, hincque sensus, motusque voluntarios, modo omnes modo quosdam tantum cessare. Sensorium autem commune merito ibi collocamus, ubi mens firmissimam suam cum corpore unionem demonstrat. Hoc autem ibi fieri, ubi principium ac origo nervorum omnium, sicque spirituum animalium, velut animæ emissariorum per quos suas in machina nostra corporea operationes efficit, tam ad munia sua obeunda introitus, quam pro objectis per contactum in variis corporis partibus ipsis impressis menti offerendis egressus patet, quilibet facile nobiscum consentiet: prioris namque ratione imprimis motus voluntarii posterioris verò sensus omnes peraguntur, ut erroris itaque accusari nequeamus, si omnes, quotquot mens ex unionis cum corpore lege obit actiones, his sub speciebus spirituum nempe emissione, & objectorum ab iisdem allatorum acceptione comprehendamus, Nervos autem hisce actionibus dicatos omnes, in cerebro, & imprimis ex Medulla Spinali oblongata, originem habere, satis jam per experimenta in corporum dissectionibus facta, oculatissimi seculi nostri anatomici comprobarunt. Ex his autem concludi nolumus nos certo quodam animam nostram rationalem includere spatium, hoc enim solis corporibus commune est, sicque ab eadem, tanquam spiritu maxime alienum, cum nullum tam vastum excogitari spatium possit, quo non major, nec tam exile, quo non minor eadem sit. Illud autem est, quod in quæstionem venit, quamnam corporis partem mens imprimis ad munia sua, ex unionis lege sibi incumbentia, obeunda elegerit? hanc autem medullam

spinalem in cerebro oblongatam constituere ex dictis antea concludimus. Ne verò materiæ ex professo hoc loco non tractandæ nimis inhærendo extra Scopum vagari videamur (philosophandum n. paucis) id jam quod necessario ad dignoscendam corporis partem primitus in hoc morbo affectam adduci debuit, relinquentes, ad subjectum affectus nostri secundarium, sive ratione symptomatum considerandum nos accingimus. Illud autem imprimis nervi, sensibus tam, quam motibus voluntariis dicati, una cum fibrillis suis atque papillis, musculis (ut omnis motus voluntarii organis) ac membranis intertexti constituunt: Prius sensuum omnium (in exquisita quidem Catalepsi) cessatio, posterius musculosarum partium rigor, motusque voluntarius cessans ostendit clarissime. Quorum posterius priori quidem frequentius accidisse historiæ probant, referunt enim eadem, ægros sæpius finito Paroxysmo, omnia quæ vel visui illorum, vel auditui sese, durante paroxysmo obtulerunt, enumerasse, id quod de reliquis quoque sensibus, pro majori vel minori morbi gradu, suspicamur.

X.

Sed jam causarum labyrinthum adire ordo jubet, ex quo, ut cum Theseo Minotauri nostri victores redeamus, aliorum prius, & quidem præcipuorum Medicinæ nostræ doctorum, de his opinionem videbimus, antequam quid nobis ratio dicitet exponamus. Hos inter si innumeros fere Galeniæ Scholæ addictos consulamus, inveniemus, eorundem quosdam cerebri intemperiem quandam frigidam & siccam accusare, cujus ratione, & cerebri & Spirituum fiat congelatio, hancque intemperiem succum quendam Melancholicum, frigidum & siccum in cerebrum introducere ajunt, id quod suis, & ut solent, levioris ponderis, debilibusque argumentationibus probant. Sed præterquam, quod concipere nobis non possumus illam intemperiem, quæ materiam melancholicam, frigidam ac siccam cerebro afferre debeat, nisi in ipsa hac materia eandem consistere dicamus; quærimus ex ipsis, qua saltem ratione sibi intemperiem imaginari possint, quæ vel tam subito induci, vel tam repente solvi possit, ac hic morbus ægros tam præhendat, quam relinquat? præsertim cum non desint observationes, sine ulla vehementi causa externa eodem correptos esse quosdam. Et qua ratione explicaremus, quod interdum excepto tactu omnes, interdum quidam sensuum externorum illæsi manserint, si hæc sta-

ret sententia? Nec desunt ex iisdem, qui membranarum cerebri distensionem pro causa mali hujus ventilant, eamque venarum atque arteriarum per easdem exporrectionum nimiae repletioni tribuunt. Sed mirum quantum & hi falluntur. Qua enim ratione à membranis his sensuum motuumque voluntariorum interceptiones deducere poterunt? Mittimus hos, & quid Chemicorum cohors hac de re statuatur videbimus. Hi quoque in diversas abeunt sententias, nonnulli vapores sive Spiritus Sulphuris cujusdam narcotici sive stupefactivi, qui viscositate sua ligare, vel aciditate Vitriolata figere Spiritus animales possunt, pro causa agnoscunt. Nonnulli verò hanc sibi conceptam Spirituum animalium congelationem à Mercuriali derivare principio volunt, à Mercurio nempe cremoso per mutationem gradus alterato ac destillato, hocque experimento sequenti, quod *Rossinius* habet, se probasse putant: quemadmodum Spodium vino infectum extimam vini superficiem congelat, ita hic Mercurius insita vi in rabiem excitatus nimis impingitur, corpora constringit, & rigida reddit, ut Sulphur non vaginam sed ferrum, non faccum sed nummos petit. Sed credat is, qui comparisonem hanc congrue institutam esse putat. *Helmontius Tract. Demens Idea p. m. 225. no. 31.* Ejusque pullus *Fr. Osw. Grembs. Tr. Arbor Integr. & ruinos. Horn. Lib. 11. Cap. 1. §. XI. p. 206. no. 80.* obscure satis mentem suam exprimunt, dum Archeum quendam sibi fingunt tetrum inducentem lumen, à Sal. corrosivis sicque irritantibus, accensum, illumque mali hujus causam statuunt. Si Sylvii hac de re sententiam intuemur, ipse spiritus animales in hoc affectu plus minus torpidos, & sic ad motum ineptos fieri, atque coagulari putat. Ad quam sententiam confirmandam Spirit. animales, cum Spirit. vini subtilissimo comparat, atque eosdem, similiter ac hunc à Spirit. Urinae humanae coagulari putat. Sed Spirit. hic vini, quamvis millies rectificetur, illum tamen non acquirat subtilitatis gradum, quem Spirit. animales haberent, sicque & hæc annihilatur comparatio. Spiritus autem Animales coagulationi minus aptos esse solidissimis probavit ratiociniis *Craan* quæ ne crambem bis coctam L. B. propinemus, hic loci tacemus, eundemque ablegamus ad Auctoris prælaudati *dissertationem de Catalepsi* habitam. *Renatus des Cartes* una cum assæclis suis, uti sedem hujus mali in glandula cerebri pineali dicta collocant, ita causam ejusdem à catarrhosa quadam lymphâ vel glandulam totam, vel partem solummodo, pro graviore vel mitiori

tiori gradu, plus minusve opplente deducit. Sicque non conatum sed facultatem Spiritus determinandi menti deesse statuunt. Ante enim invasionem hujus morbi subitanam, Spiritus animales, æquali quidem copia, motuque vehementi in artus musculosque ad quos à mente tunc temporis erant determinati, influere, hancque determinationem non mutari durante Paroxysmo contendunt: Quam sententiam acriter defendunt *Brockhusen. in Oecon. Anim. Articul. 102. p. 599. & seqq. & Craan. in Tr. de Hom. Cap. xci. p. 545. & seqq.* Sed collabente hoc fundamento, Glandulam hanc nostri affectus sedem esse, collabitur simul quicquid illo superstruitur.

X I.

Verum, quisque suo abundet sensu. Nos melioris doctrinæ gratia, tria constituimus causarum genera, Proximam sc. & Immediatam, Proximioem, seu Mediatam, & Procatasticas, quarum, cum altera ex alterâ fluat, omnes indissolubili quadam serie ita inter se invicem sunt connexæ, ut dissolvi non possint. Proximam quidem constituere causam id aptum natum esse oportet, quod corporis œconomiam naturalem nihil vel parum saltem immutat, mentis tamen in id dominium, & Spirituum determinationem omnemque non raro perceptionem impedit. Cum videamus Affectum hunc non raro satis sanos unico apprehendere momento, brevi quoque remittere iterum, nec ullam læsionem, vel molestiæ sensum post se relinquere, nisi quod ut plurimum lassitudinem quandam, quam à nervorum tono qui rigidus nimis atque extensus in Paroxysmo erat, nunc remittens iterum ac flaccidus nimis est, deducimus. Hanc itaque causam in humore quodam circa sensorium commune p. n. stagnante, illudque vel comprimente, vel obstruente quærimus. Utrumque enim Spiritibus ad imperia mentis exequenda ibidem existentibus præcludit vias, hoc enim eorundem transcolationem, illud transcolatorum in nervorum ostia introitum impedit. Circulari sic spirituum motu, cum centrum attingere nequeant, impedito, necesse est Aëream hancce substantiam nervis suis, eorumque fibrillis, musculis intertextis inhærere, illosque inflare atque distenderes, unde partium externarum deducendus rigor, stupor atque durities. Gradus autem quod in his major, in illis minor observetur, exinde oritur, quod in his ex parte tantum, in illis verò ex toto sensorium commune obstruatur: Hincque in priori casu non omne mentis in Spiritus

dominium interceptum sit, sed motu quamvis cessante, sensus tamen liberi fiant. Salva autem ut plurimum in utroque casu existit respiratio (quæ voluntariis quoque motibus annumerari potest, quamvis enim de eadem ut consueta re, mens non semper cogitet, ab illa tamen cohiberi potest) ob nervos organis illius, spiritus animales, satis magna in copia advehentes, (quos à quinto & sexto nervorum pari alii, alii ab octavo derivare volunt,) minus clausos.

X I I.

Causam Mediatam Proximiorem in fluidis corporis partibus quærendam, ex antecedentibus jam colligi posse putamus: hanc autem non unam semper esse, circumstantias considerans advertet facile: in hoc etenim subjecto sanguinis, in hoc lymphæ nunc quantitas, nunc qualitas accusanda venit. Quare quicquid ex fluidorum in corpore genere ad cerebrum delatum, sensorium commune obstruere, sicque determinationem spirituum impedire quovis modo potest, causam mali hujus Mediatam constituit. Humorum verò in cerebro circulantium in statu naturali duo præprimis sunt genera, sanguis scilicet subtilissimus atque purissimus per arteriæ aortæ ramos subelavios, horumque duo insignia arteriarum sc. Carotidum ac cervicalium paria, pro spirituum animalium secretionem illuc delatus: & lymphæ quædam purior ac gelatinosa, ejusdem nutritioni dicata. Hi duo humores, si debita qualitate gaudeant, nec in solito majori copia illuc deferantur, imo peracto ibidem negotio per venas vertebrales ac jugulares internas, ad cor tanquam centrum suum iterum redeant, omnia bene sese habere necessum est. Si vero vel crassi sint humores, particulæque viscidæ, acidæ aliæve admixtæ, vel in quantitate excedant, vel in motu suo retrogrado impediuntur, sensorium commune obstruere, sicque hunc Affectum producere sunt nati. Hanc nostram sententiam experimentis probare suscipiemus. A Sanguinis quidem multitudine confertim caput occupante, ipsumque superimplente hunc morbum inductum esse, in adolescente quodam tanquam oculatus testis probat *Aetius Tetrabibl. 11. Serm. 11. cap. 4.* Hic cum triduum exegisset rigidus, nec palpebras claudens, nec ad vehementes vociferationes oculos movens, nec ad interrogata respondens, quarto demum die, larga sanguinis eruptione per nares facta, ab omnibus statim molestiis liber factus est. A Sanguinis verò crassitie Catalepsi observavit *Jacotius Comment. ad Aph. 7. lib. 2. Hipp.* Facta enim apertione
hominis

hominis cujusdam hoc morbo defuncti, majores cerebri venas recta decurrentes ab occipite ad synciput plenas concocto crassoque sanguine vidit. A serosa tandem materia rubore tincta, in posteriore capitis parte stagnante, malum hoc ortum fuisse, per Anatomem factam in homine primo statim die violentia hujus morbi extincto, detexere *Scoliographi in Holl. de Morb. Intern. l. 1. cap. 9.*

X I I I.

Explicatis his, jam in amplissimum causarum Procatarctiarum campum exspatiatur. Hæc autem harum causarum est conditio ut non semper absoluta quadam necessitate morbum nostrum præcedere debeant, sed quamvis sæpius eundem præcessisse observatæ sint; nonnunquam tamen nulla ex his pro vera ejusdem causa venditari possit. Tres autem harum constituendæ classes, rerum scilicet Naturalium, non naturalium & præter naturalium. Ex Prima classe temperamento melancholico atque Phlegmatico gaudentes maxime (non exclusis tamen reliquis) huic morbo sunt obnoxii, prioris enim ratione particulæ crassæ, acidæ, viscidæ, terrestres; aliæque ad solum atque coagulum, sicque obstructions, maxime pronæ prædominantur in sanguine: posterioris autem ratione particulæ aquosæ, pituitosæ, viscidæ, lentoque gaudentes motu abundant, quæ facillime in cavitatem quandam corporis sese diffundunt. Inter ætates senilis magis juvenili huic morbo obnoxius est. Quod si exemplis probatum velis vide *Jacotium in comment. ad Aphor. 7. l. 2. Coac. Hipp. it. Dodon. in annot. ad cap. 4. Obs. Medicinal.* E sexibus vero scemino magis, quam masculino familiaris est hic affectus: cujus causæ ut satis manifestæ, explicatione non indigent. Sic ex Mensibus vigesimo ætatis anno nondam fluentibus Catalepticam observavit puellam *Gabelchonernus* eamque notavit in *Tr. de Obs. suis.*

X I V.

Ex secunda classe incusandus primo Aer frigidus ac humidus, ille namque & poros corporis exclusioni feri superflui dicatos, occludere, humoresque circulantes coagulare aptus est, hic serositates auget, heterogeneitatesque quamplurimas Massæ Sanguinæ infert. Sic milites quamplurimos in asperrima hyeme, nive ac gelu admodum horrido existente, in obsidione urbis cujusdam occupatos, Catalepsi correptos vidit *Joh. Henterus*, annotante *Forest. Obs. 41. lib. 10.* E cibis vero magis præ aliis huic affectui producendo apti sunt crudi

crudi, acidi, visceri, salsi, fumo indurati, crassi, concoctu difficilis, valde refrigerantes, ut & Medicamenta vehementer refrigerantia, vel interne assumpta, vel externe capiti applicata: it: Narcotica intempestive vel in majori copia assumpta: & in genere omnia, quæ serosas acidas, crassasque sanguini particulas communicare valent. Potus aquæ prægelidæ, præprimis corpore nimio motu valde defatigato, potus vini nimius, corpore gelu niveque perfrigerati, ut & acidi, novi, non bene fermentati, cerevisiæque recentis nondum defæcatæ. Exemplum horum elegantissimum videre est in *Benedict. Silvæ. Consil. & Respons. Med. Cent. 1. cap. LXXVI. p. 130.* Motus, tam excessu, quam defectu peccans, alter enim spiritibus depauperat sanguinem, sicque viscidum eundem reddit, alter itidem sanguinem reliquosque corporis humores increffat, figitque. Prioris exemplum legere licet apud *Benivenium in Abditis cap. 102.* qui virum gravibus ac diuturnis laboribus fatigatum Catalepsi periodica correptum vidit. Haud absimili quoque cum his modo somnus ac vigiliæ affectum hunc producere possunt. Excreta quoque ac retenta, si non sint naturalia huc facere videntur. Etenim si illa quæ excerni debebantur, retineantur, vel heterogeneitate à sanguine non fecernuntur, vel eidem ex circulationis lege communicantur iterum, à quibus jam semel est mundatus. Si contra quæ retineri debebant excernantur, tota iterum œconomia animalis turbatur. Exempla passim legere licet apud auctores. Restat ex rebus non naturalibus ultimum, sed præcipuum: Animæ nempe passiones, quæ quam aptæ huic morbo producendo sint, plurima testantur exempla. Ex Mœrore Catalepticam vidit *Rondeletius*, eamque annotavit in *Metb. Cur. Morb. p. 93.* ex quo eandem refert quoque *Wierius de Præstig. Demon. lib. v. cap. xxxv. p. 635.* Item *Excell. Wedelius in Pathol. Med. Dogm. Lib. III. cap. x. p. 618.* Iram malo huic producendo aptam fuisse, exemplum habet *Dolæus in Encyclop. Med. lib. 1. cap. VII. p. 96.* Terrorem nimium morbum hunc subsecutum notavit *Pæullinus in Observ. Med. Phys. select. 19. annexis Ephem. Germ. Dec. II. Ann. v.* Ex inopinata repulsa à virgine admodum à se amata Catochoticum tradidit juvenem *Tulpinus in Obs. Med. lib. 1. cap. 22. p. 45.* Nimium denique literarum studium atque profundas cogitationes Catalepsin induxisse videmus apud *Galenum in Comment. 2. in 1. Porrbet. Hipp. c. 56. Fernel. de Part. Morb. & Symp. lib. v. cap. 2. p. 520.*

X V.

Ex Præternaturalibus autem rebus, plurimas morbo huic producendo aptas fuisse, plurima confirmant exempla. Sic ex Febre in Catalepsi incidisse quendam, observavit *Holler. in Comment. ad XIII. l. v. Coac. Hipp.* Imo in declinatione jam existente Febri eandem accessisse notarunt *Scolographi ad lib. 1. cap. 18. Holler. d. mot. intern.* Admiratione quoque dignum Catalepticos simul cum Febre invadentis, cum eaque iterum remittentis exemplum legere est in *Obs. Med. Dodon. cap. 14. p. 9.* Ex Delirante Catochoticum idem notavit *Hollerius l. c.* Puellam quoque vermibus vexatam, sæpius hoc morbo correptam annotavit *Dodon. Obs. Med. p. 265. ex Benedikt. lib. 1. cap. 26.* Convulsiones frequentiores hoc demum malum infecutum esse in muliercula quadam, mentionem facit *Cl. Febr. in Ephemer. Med. Phys. Dec. 11. Ann. 1. p. 3.* Quibus adjungimus denique casum à Parente summe venerando, ante viginti & septem annos observatum, notatu certe dignissimum, quem ex ejusdem ore ita accepimus. Cum Patavii vivens cum D. Casallo ejusdem loci Practico, ægrotos, quibus præerat, visitarem, offendimus uxorem cujusdam Bajulatoris puerperam, viginti quinque circiter annorum, Catalepticam. Hæc elapso triduo à partu enixo, mariti desiderio satisfacere cupiens, matrimonii debitum ipsi perfolvit. Post actum matrimoniale mulier omnis sensus ac motus experta, in illo, quo præhensa fuit corporis situ rigida mansit, oculis quidem apertis, nihil tamen videns, membra mota, eundem, quo flectebantur, retinebant statum. Nos tribus jam Paroxyfmi elapsis horis, matutino tempore eandem ita invenimus, nec nisi post octo ab invasione horas, ex lege Methodi remediis ut & adhibitis variis ligaturis, frictionibus, & inunctionibus ad se rediit omnium actorum ignara. Causæ indagationem peritioribus hac inere relinquimus.

X V I.

Quamvis supra in Morbi definitione Pathognomonicorum ejus signorum maximam partem jam explicatam putemus, tamen instituti nostri postulare videtur ratio, ut prædicta signa, Diagnostica alias vocata, singulari quoque explicemus pagina, cum sine his Medicinæ Tyro vix ad exactam gravissimi hujus morbi cognitionem pervenire possit. Tradit eandem *Lommius in Obs. Med. cum Præfatione Wedelii editis. l. 11. p. 83.* Nos præter celeritatem tam invasionis, quam remissionis, summum crinomenon in eo quærimus, ut cor-

pus per totum Paroxyfmi decurfum eandem figuram, femel à fe occupatam retineat, ita quidem, ut primo afpectu ftatuæ, quam homini fimiliores videantur hoc morbo correpti. Sic indignantes quafi ftabant alii, alii meditantundi fedebunt, profundis quali inhærentes cogitationibus: Hi brachia ad arripiendum quid extendent, illi offam ori afferendo occupati erunt. Quarum figurarum varietate qui delectatur, ridiculas certè in evolvendis Auctoribus inveniet. Hic autem rigor, quamvis tantus non fit, ut membra plane moveri non poffint, mota tamen, eandem figuram fervant. Sensus quoque pro minori vel majori morbi gradu vel omnes, vel quidam, vel nulli ceffant. Respiratio autem una cum deglutitione, nunc libera plane manet, nunc paululum debilitatur. Pulsus ut plurimum Lethargicis fimilis eft, non tamen ita languidus ac mollis, fed magis fortis atque æqualis, fanguinisque motum vel parum vel nihil depravatum indicat, variat autem & hic, pro circumftantiarum, atque caufarum varietate. Urina una cum alvinis fœcibus, durante Paroxyfmo fupprimuntur, cum mufculi eorundem excretioni dicati rigidi fint, ac exitum promovere inepti.

X V I I.

Sed pergamus ad Prognofin. In genere fcindum, nos verfari circa morbum per fe quidem periculofiffimum, cujus tamen periculofitas major vel minor metiri debet primo ex mali ipfius gradu. Cujus ratione illi, qui omnibus fenfibus privati funt, periculofius decumbunt, his, quibus quidam integri manent, quamvis hoc poft paroxyfnum demum fele prodat. Item Respiratio fortis & integra, melius fignum eft debiliori. Secundo ex ejuſdem Origine five caufis prægreffis. Harum enim fi nulla evidens eft, vel gravis, mitius quoque de morbo ipfo formandum iudicium, quam fi præcefferint graviora malo, ut Febres, Deliria, Vermes &c. Tertio, ex Paroxyfmi diuturnitate, quo brevior enim hic, eo mitius malum, & contra. Quarto ex Paroxyfmorem frequentia. Semel enim fi affligat minus eft periculum, quam fi fæpius redeat. Quo loco non poſſumus non advertere in clariffimorum virorum *Dodonei ſc. in Obſerv. Med. cap. 1v.* & ex illo *Heurnii* errorem, qui neminem fecunda vice fine pernacie certiffima hoc morbo corripi ftatuert. Hic autem error, cum illorum exemplis, qui periodice, per plures etiam annos fæpiſſime inter negotia, fine majori etiam noxa, correpti fuere, clariffime refutetur, nos eundem refutare fupfluum ducimus.

mus. Unicum tantum illud satis notabile *D. Febrii in Ephem. Dec. 11. An. 1. p. 3. de rustica* à quinto ad decimum quintum annum hoc morbo sæpius periodice vexata, memorantes. Ad quintum jam Prognoseos fundamentum pergitur, illudque ex symptomatibus conjunctis petimus. Si cum aliis morbis, v. gr. Epilepsia, Febribus, &c. conjunctus hic affectus, & gravior est & curatu difficilior illo, qui sine iisdem invadit. Sextum denique ex eventu fluit, qui sæpissime hunc morbum graviora insequi mala docet, in soporosos enim sæpius Cataleptici incidunt morbos. Sic de Lethargo sequuto testatur *Dodon. in Obs. cap. v. p. 12.* Ex superveniente Apoplexia fortit lethalem hunc affectum observavit *Cl. Febr. loco antea citato.* In Epilepsiam verò mutati hujus morbi, exemplum enarrat *Dodon. in Observ. cap. XLVI. p. 183.* Ad salutem autem finiri illud signum præcipuum est, si critica quædam accedat evacuatio, quod videre est in exemplo ab *Actio Terrabil. 11. Serm. 11. cap. 4.* notato, in adolescente quodam, in quo, postquam per triduum hoc morbo correptus fuit, accedente tandem narium hæmorrhagia uberiore, à Malo hoc liber factus est.

X V I I I.

Perspectis sic iis quæ ad explicationem morbi facere nobis visa sunt, de curatione quoque breviter nostram explicare mentem & necessitatis & instituti est. Ne verò in isto tramite salutis restituendæ titubemus, Mercuriales Asclepiadei viatoris statuas, in bivio praxeos positas, sequemur rationem sc. & experientiam, ratio indicationes, experientia auxiliorum indicatorum materiam offert. Duo autem in eadem attendenda, alia scilicet quæ in, alia quæ extra Paroxysmum facienda. In Paroxysmo quidem omnis movendus lapis est, ut materia viscida circa sensorium commune stagnans, neruorumque orificia, plus minus claudens attenuetur, ac removeatur, sicque spiritibus stagnantibus liber restituatur circulus. Sicque remota causa effectus quoque tollatur. Id quod Medicamentis tam in, quam externis ex Tribus Medicinæ nostræ Fulcris, Chirurgico nempe, Pharmaceutico, atque Diætetico petitis obtinere allaborabimus.

X I X.

Chirurgia Venæ Sectionem suppeditat, indigne à neotericorum quibusdam, sola aliis contradicendi libidine, è Medicina relegatam. Hanc enim, cæteris nempe paribus, & si nulla adsint contraindi-

cantia, in nostra quoque affectu, quandoque adhibendam esse, si
 nempe sanguis vel quantitate peccet, & ratio dicitur & experientia.
 Ad prius demonstrandum, materia sensorium commune obstruens
 crassior est atque tenacior, quam ut Medicamentis Volatilibus cito
 vel incidi, vel removeri, sicque pori deobstrui possint. Hac ergo
 opus est, non quidem ad crassitiem hanc corrigendam, sed ad moram
 ipsi injiciendam, ut scilicet materiae peccantis pars quaedam ex loco
 affecto, loca sanguinis missione vacua relicta iterum occupet, &
 sic à periculofiori, in minus periculofum descendat spatium, quæ
 Mechanica est demonstratio. Posterius experimentum illud *Aetii* an-
 tea jam citatum probat, qui mentionem facit juvenis per triduum
 hoc malo correpti & quarto demum die prægressa larga per nares san-
 guinis eruptione statim levati; à quo exemplo facilis erit argumen-
 tatio. Nihilo minus tamen, & hic illud, quod ubivis in generoso-
 rum remediorum usu, attendendum, ut tanquam extremum reme-
 dium, obstinato scilicet malo, & in cassum adhibitis aliis reservetur.
 Dein quoque Cucurbitulas absque scarificatione tanquam optimum
 dissipandi ac resolvendi materiam peccantem remedium commen-
 dant quidam, cum eadem tamen in Venæ Sectione observata
 cautione. His enim juvenem quendam *Catocho* cum Febre corre-
 reptum se curasse scribit *Cardanus in Curat. admirand. 23.* Vesicatoria
 extollunt alii, & non immerito, cum tam eliminando materiam pec-
 cantem, imprimis lympham, quam dolorem excitando, suam
 ad excitationem ægri promittant opem. Possunt autem insti-
 tui vel in nucha, vel pone aures, vel in brachio vel pedibus.
 Unicum tantummodo Exemplum, quod *Fehrius in Eph. Germ.*
C. e. habet, verbo tangemus, Mulieris nempe, Catalepsi corre-
 reptæ, quæ vesicatorio pedi imposito melius habuit. Magni
 quoque Chirurgiæ Infusoriæ inventores faciunt suam infusio-
 nem liquorum volatilium in venas ægrotantium, hanc verò cum
 sufficienti destituatur hætenus experientia, nec improbare, nec
 valde extollere possumus. Nec Fonticulis sua detrahenda laus,
 siquidem tam ad curationem, quam præsertim præsertim
 ubi à Lympha malum ortum habet, usu non spernendo præditi
 sunt. Cauteria, tum actualia, tum potentialia commendant alii
 non immerito. Imprimis autem Moxam, vertici rite cum bacillis
 applicatam, pro præsentissimo remedio habet *Cassius in Dissert.*
de Moxa. hancque suam sententiam rationibus non tantum, sed
 experi-

experimentis quoque probat quam plurimis. Ligaturas quoque non sine fructu adhibitas fuisse annotarunt quidam. Optimus quoque ex gravioribus corporis commotionibus, Frictionibus scilicet cum pannis asperioribus, calidisque, capillorum vellicationibus, pectinationibus, urticationibus &c. expectandus successus. Hæ enim humores subtilisandi, torpidis motum reddendi, atque sic obstructions referandi, non satis deprædicanda virtute gaudent. Instituendæ autem sunt in toto corpore, præsertim aures Capite, Cervice, Spina dorsali, Volis manuum, plantisque pedum, cum hæ partes ob nervorum copiam exquisitissimo tactus sensu præditæ sint. Pro certissimo illas remedio habet *Dodoneus*, atque mediantibus solis his, aliquot à se curatos Catalepticos scribit in *Observ. Med. Cap. iv.* Et ne quicquam quod ullo modo ad affectus nostri curationem facere videri possit, omittamus, generosissimum illud trepanationis in Chirurgia remedium superest. Quod quidem valde commendare non suscipimus. Præterquam enim, quod firma stet communis illa Medicorum regula: Nullum remedium gravius sit suo malo, dubius ejusdem eventus est, atque his nostris in oris difficillime admittitur.

X X.

Pharmaceutica cura coincidit fere cum illa, quæ in Epilepsia, Apoplexia, Melancholia, atque Affectibus Soporosis adhibetur. Vomitoria profunt, præsertim si in primis viis radix mali hæreat, idque non tam ratione evacuationis, quam gravioris ventriculi ac intestinorum, perque horum consensum Cerebri commotionis. Sola enim hac catarrhosam circa sensorium commune hærentem materiam remotam, sicque ægros in quibus frustranea quoque reliqua fuere remedia, excitatos fuisse, præter aliorum experientiam, *Wedeliana* imprimis comprobat. Nominatim vero huic scopo apta sunt, *Aq. Benedict. Ruland, Mercur. vitæ, Tartar. Emet. Vitrum Antimonii, Crocus Metallorum, Sal Vomitivum. Vitriol.* atque quamplura alia, quorum imprimis dosis optime observanda.

X X I.

Hæc verò cum nec semper ex usu sint, & magis pallative, quam ex fundamento causam mali tollant, ad alia remediorum generi deveniendum, quæ inter principatum tenent, primò omnia Volatilia tam in sicca quam humida forma, quæ cum multum materiæ primi Ele-

menti admixtum habeant, poros nervorum obstructos, sicque demum materiam circa eosdem hærentem crassam ac viscidam permeando, volatilem magis reddent, ut tandem loca occupata relinquere apta reddatur. Hujus generis sunt primo omnia Sal. Vol. ex omnibus regnis petita, atque in varias formas redacta v. gr. Aquæ, Spiritus, seu Salia Volatilia, Essentiæ, Tincturæ, Olea, Conservæ, Syrupi aliaque quamplurima. v. gr. Aq. Card. Ben. Fœnic. Lavend. Lil. Conv. Ment. Melif. Cinamom. Rosar, Fl. Til. item compositæ magis Aq. Antiepilepticæ variæ, Antihyster. Theriacal. simpl. & comp. Anhaltin. Elix. Vit. Matthiol. Aq. &c. Spirit. Anthos. Cochlear. Sal. Ammoniac. Aceti. Fl. Til. Rosar. Majoran. Cariophyl. Fœnic. Anif. Tartar. volatilis, Corn. Cerv. Fulig. Nitr. dulc. Vitriol. Spirit. Vener. Zwelffero Alkahest dictus. Lumbricorum Terrest. Sal. commun. Urinæ, Succin. Bez. Buff. seu Liquor. CC. Succinat. Mixtura in peracutis Paracelsi, quam Mixtur. Simplicem vocant. Spirit. Vini Rectificat. Alkohol. vini Camphoratum, it. Salia Volatil. Oleos. variorum Auctor. Sylvii, le Mort, Maëts &c. Essentiæ & Tinctur. Lign. Guajac. Cariophyll. Succin. Macis, Ambræ, Quinta Ess. Tartar. Ess. Mart. Volatil. Castor. Olea destill. varia Majoran. Rorisman. Rut. Aneth. Anif. Fœnic. Carv. Cumin. Spic. Cariophyll. Cinamom. Lign. Rhod. Succin. Citr. Chamomill. Aurantior. Ment. Fuliginis &c. Conservæ Citri, Aurant. Fl. Lavend. Carioph. Ment. Anth. Salv. Melif. Rosar. &c. Syrupi Stæchados, Cinamom, Botryos, Viol. Pœon. Cochlear. &c.

X X I I.

Alterum Medicamentorum hoc in Paroxysmo convenientium genus constituunt Salia volatil. Terreis particulis inclusa, quæ resolvendo, incidendo, absorbendo, explicando, sicque obstructos poros aperiendo agunt, qualia in primis præbent, primo animalium partes variæ, ut sunt, Lapis Bezoar. Oriental. & Occident. Lap. Cancr. Corallia, Mater Perlar. Corn. Cerv. Ebur. Unicorn. marin. Dens Hippopot. Apri, Mandib. Lucii piscis Stinci marini, Ossa sepix, Ungulæ alcis, Blattæ Byzantinæ, Ossa de Corde Cervi. &c. Deinvaria quoque producta Chimica ut Sal. CC, Tartar. Absynth. Acetos. Sal. Volat. fixatum s. Sal. Ammoniac. regeneratum. Flores Sulph. Martis, Sal. Ammoniac., Benzoes Terra Foliat. Nit. & Tartari, Tartarus Vitriol. Vitriol. Marti Pulv. Polychrestus Cornachii s. Comitibus de Warwick, Arcan. duplicat, Terra Vi-

Vitrioli, Ros Vitriol. &c. . atque quamplurima ex Marte, Cinnabari, Antimonio, Nit. ac Vitriol. Præparata Medicamenta. Ex quibus cuilibet facile erit varii generis, pro lubitu concinnare Medicamenta, vel tenuia, vel crassiora, prout vel magis vel minus deglutire æger possit..

X X I I I.

His ore assumendis combinanda alia etiam sunt remediorum genera, quæ interdum sola adhibere necessitas mandat, si nempe deglutire non valeat æger. Inter hæc principatum facile tenent graveolentia, Errhina, atque sternutatoria naribus applicata partim, partim inflata, cum hac tamen cautela, ne fortiora sint, sicque paucissimos forsitan adhuc reliquos in cerebro spiritus dissipent. Cujus generis sunt Spirit. & Sal. CC. Viperarum, Camphora ejusque Elixir, Ol. Tartar. per deliq. Castoreum ejusque Tinctura, Sal. Volat. Urinæ, varii Pulveres sternutatorii satis noti, aliaque fortiora, tam svaveolentia, quam foetida, jam antea enumerata. Clysteres interdum acriores, ut & suppositoria exemplo Heerii magnæ sunt efficaciam. Clysterum exempla habet Henr. Regius in Praxi, Cap. de Catalepsi. Interdum autem ob musculorum rigorem vel non admittuntur, vel plane, sine effectu tamen, retinentur. Post hæc varias commendamus inunctiones in Nucha, Linguæ apice, spina dorsali, aliisque corporis partibus, nervorum copia donatis, ex Spiritibus, Oleis atque unguentis nervinis, atque valde penetrantibus. Ad quæ præter alia jam inter interna enumerata referenda sunt, Spirit. & Oleum C.C. ut et Fuligin. Majoran. Oleum de lateribus s. Philosoph. Menthæ, Salviæ, Unguentum Fuscum Wurzii, Balf. Lign. Rhod. Balf. Sulph. Fœniculat. it. Apoplectici varii. Ad hæc quoque referendæ sunt capitis lotiones cum Aquis Spirituosis it. Spir. Vin. Sic enim studiosum quendam ex Terrore Catalepticum, cui casu ab ebrio contubernali magna Spiritus vini quantitas capiti superfundebatur, curatum vide in Observ. Med. Phys. Select. Paullini, annexis Ephem. Med. Phys. Germ. Dec. II. Ann. v. Cucuphæ quoque ex herbis, cephalicis vulgo dictis capiti applicari poterunt. Nemque animalia viva dissecta & calide Occipiti applicata, ut Columbæ, Gallinæ, Hirundines, Pellesque animalium recentes & calidæ &c.

X X I V.

Cessante verò Paroxysmo, an ex causa quadam manifesta, an
citra

citra eandem ægrum invaserit hic morbus sedulo attendendum. Si prius, optime præcavebitur Recidiva, si à causa hac sese caveat patiens. Si autem morbus præcesserit, v. gr. Epilepsia, Delirium, Febris &c. hic ad sui curationem medicam efflagitat opem, peracta enim hac sua sponte quoque cessabit Catalepsis. Quorum quidem singulorum affectuum curationem recitare, nostri hic loci non est instituti. Sin Posterius, ita procedendum, ut primo Diaphoreticorum usus per tempus aliquod continetur, quo materia peccans magis magisque attenuari, incidi, absorberi, resolvi, atque evacuari possit, in quem finem omnia assumi possunt Diaphoretica satis nota, v. gr. Antimon. diaphor. Sulphur verum, Antimon. Fl. Antimon. Glauberi Panacæa Auri s. Sulph. Antimon. auratum. Ceruss. Antimon. Acer. Antimon. Compos. Tinct. Antimon., Cinnab. nativ. & Antimon. Fl. Sulph. Bezoard. Mineral. Elix. Camphoræ, Spirit. & Aq. lign. Guajac. Tinctur. Croci, Elix PP. Paracels. cum & sine acid. CC. sine Ign. s. Philosoph. Calcinat. Mixt. Simpl. Tinctur. Bezoardicæ varior. auctorum, aliaque innumera. Ex quibus varie vel inter se, vel cum aliis remixtis, varii generis Medicamenta componi possunt, Quo peracto demum ad corporis purgationem perveniendum. Cui fini inserviunt Purgantia quævis, Vinum Catharticum Rulandi. Mercur. Sublim. dulc. Resin. Jalapp. Scammon. Extract. Catholic. Amstelodamens. Extr. Agaric. Jalapp. Scammon. Gumm. Ammoniacum. &c.

X X V.

Pro præservatione denique commendamus Thermas, sive naturales illæ sint, sive artificiales. Modicum Coffe & Thee usum &c. Imprimis autem omne absolvet punctum

X X V I.

Diæta, circa quam satis jam dictum erit, si unicum hoc monuerimus, ex rebus non naturalibus cavenda esse imprimis illa, quæ in causarum Procatarticarum numerum recensuimus antea, hisque contraria esse eligenda.

Archiatro anime Gloria.